

**Архимандрит Емилијан Мешеоритски и Свејоорски
РАДОСТ - ПРОПАСТ ТУТЕ**

Бол, брига, стрепња, трагедија душе резултати су пада људског до којег је дошло због самољубља човековог. „Испарења“ ега рађају бригу у души, док је природно стање човека радост, јер је Бог радост,

лудном, он можда и има неку насладу, неко задовољство, али у ствари, ако мало обратимо пажњу, видећемо да у његовом животу има невоља и брига, као што и Свето Писмо каже: „Невоља и туга на душу свакога чове-

Ако постоји истинита, изворна (= непатворена) љубав, млади то одмах примају и прилазе. Долазе млади, „с коца и конопца“ у Колибу, са различитим проблемима. Примим их, почастим их, причам им, и ускоро постајемо пријатељи. Отварају своја срца и примају моју љубав. Некима, злосрећницима, толико је тога ускраћено! Жедни су љубави. Одмах се види да нису осетили љубав ни од мајке ни од оца: не могу је се наситити. Када са њима састрадаваш, када их волиш, заборављају на проблеме, на наркотике, нестају и болести, остављају се и безакоња, и враћају се на Свету Гору као благочестиви поклоници. Јер на неки начин су спознали љубав Божију. И видим да у себи имају великодушност која ти слама срце. Због тога родитељи, колико могу, треба да помогну деци док су мала. Деца су кар празне кутије. Ако се испуне Христом, свагда ће бити близу Њега. Ако не, веома је лако да, када одрасту, крену странпутицом. А ако су као мали добили такву помоћ, ако се касније мало и удаље, поново се враћају. Дрво које се помаже уљем не трули. Ако се деца мало помажу благочешћем и страхом Божјим, касније немају тескобе.

свешти Пајсије Свејоорац

а душа је дах Божији, Он ју је створио и она ка Њему иде. Према томе, брига је страна људском животу и за њу не постоји никакво оправдање.

Али, данас не можеш наћи радосног човека, што значи и да не можеш наћи уравнотеженог, мирног, природног човека. Брига је страшна болест која хара васељеном, можда највећа мука човечанства, највећа његова драма. Она не само да је предворје пакла, него доживљавање пакла већ од овога живота.

Одсуство радости значи одсуство Бога, док је радост доказ присуства Његовог. Ако је неко човек овога света и упућен је на привремено, радује се страстима, пролазноме и уза-

ка који чини зло.“ (Рим.2,9) Није могуће да тамо где се преступа заповест Божија има радости, као што није могуће да уз примењивање закона Божијег постоји брига.

Радост је нешто ретко, али то не значи и да је она нешто велико: она је природна, као што је и природно да човек гледа. Неко ко је слеп могао би да каже: „О! Ти видиш?“ Тако, када је неко радостан, остали се чуде и питају: „Радостан си?“ – јер су, одрекавши се Бога у свом свакодневном животу, навикли на јад, лаж, грех, на тмине подсвести људског бића. Према томе, радост није нешто ново. Она је један елемент који нам помаже у духовном животу.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

П Р А В О С Л А В Н И

П Р А З Н И Ц И

РОЂЕЊЕ СВЕТОГ ЈОВАНА КРСТИТЕЉА

ИВАНДАН

Лк. 1, 1 - 25, 57 - 68, 76, 80; зч. 1.

Рим. 13, 11 - 14, 4; зч. 112.

свети Николај Жички

ЈОВАН КРСТИТЕЉ

из књије Једини Човекољубац

По природном току ствари два детета могу да се познају и заволе тек у свом узрасту од једне године или више. Случај са Исусом и Јованом сасвим је изузетан. Они су осетили и познали друг друга још као нерођени, и још док су били у утроби својих матера. За земаљску логику то је немогуће, но за небесну то је извесно.

Када Марија сазнаде од ангела, да је њена тетка Јелисавета већ у шестом месецу трудноће, она пожурити да посети тетку (Лука 1, 36). Да се увери у њену тајну и да јој открије своју. Млада и лака, она је без напора препешачила далеки пут од Назарета до Горњих Места, у близини Јерусалима. Благословени плод у њеном телу тек је био зачет, и ни мало јој није отежавао путовање. Целим путем она

је размишљала, шта то Бог учини њој безмужној и тетки јој престарелој, и на шта ће све то изаћи. Но није се морала мучити с размишљањем и нагађањем; ускоро ће Дух Свети објавити тајну, и то не само њима двома него свима вековима и поколењима. Јер где, чим уђе у кућу Захаријину и загрли и целива своју тетку, „заигра дјете у утроби Јелисаветиној“. То потврди старица пошто се умири од узбуђења и обриса сузе. Дух Свети испуни је, и она проговори, управо „повика јаким гласом“ у лице Марије, не од себе него као изван себе:

„Благословена си ти међу женама,

И благословен је плод утробе твоје!

И откуда мени ово:

Да дође мати Господа мојега к

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

мени?

Јер, гле, кад дође глас чести-тања твојега

Заигра дјете од радости у утроби мојој“ (Лука 1, 39-54).

На ове речи одговорила је Марија познатим Величањем Бога: „Велича душа моја Господа“, што се пева у цркви сваког јутрењег богослужења.

Тако су се дакле први пут сусрели два рођака, Исус и Јован. Не видевши и не чујући један другог они су се осетили и познали. Телесна тама, у којој су се они тада налазили, није им сметала, да се осете и познаду. Војник је осетио присуство Војводе; „Пророк Свевишњега“ (Лука 1, 76) – како је Захарија провидео – осетио је близину Свевишњега; Претеча и Уравни-тељ пута Господњега прочуство-вао је магнетску силу Господа, и од радости поздравио га играњем у утроби матере своје.

После те необичне сцене, пуне чуда и пророчког надахнућа, остаде Марија још око три месеца у кући Захаријиној (Лука 1, 56). Остаде младица свакако до порођаја старице; остаде да види сина своје љубљене тетке и да га благослови у име Сина свога. И када би обрезање Јованово, она би сведок, како њен онемели тетак Захарија проговори, како му надену име и како му прорече – јасније и одређе-није него и један пророк – будућу величину и службу Месији на делу људског спасења (Лука 1, 67-79).

По том се врати Марија у Назарет, слажући у своје срцу све што чу и виде.

А Јован „растијаше и јачаше духом и бијаше у пустињи“ (Лука 1, 80). Само једно кратко време он поживе у мирноме дому својих престарелих родитеља, који га гледаху са милоштом и љубављу, која је својствена са бездетним опозданим чедом. Са милоштом и љубављу али и са страхопоштовањем, памтећи добро шта су о том детету, више Божјем него свом, сазнали од ангела и од Духа Светога. Морали су предосећати да ће будућа слава Јованова учинити и њих знаменитим и на земљи и на небесима. Али ускоро ангели Божји узеше њихове праведне душе, и Јован оста сироче. Сироче у пустињи.

Зашто је Јован морао отићи у пустињу? Гле, он је наследио кућу и имовину свога оца, а имао је и доста родбине. Морао је све оставити и отићи у пустињу по небесној логици, а не по земаљској. Дух Свети га је упутио у пустињу, и Дух Свети га је одржао у пустињи.

Онај који га је створио у сухој земљи старичиног тела, одржао га је у сухој пустињи Зајорданској жива и здрава. Тешко му је било дуго и задуго док се није привикао, и док није познао, да се Божје око над њим не заклапа. Па ипак тешко. Тешка пустињска једноликост, тешко стално ћутање, па самоћа, глад, мраз, жега; и тако из године у годину, из деценије у деценију. Па тешка, и најтежа, кушања демонска и искушења телесна. А Бог га је час спуштао час дизао, да би познао своју људску немоћ и Божју моћ. Ноћ

му је била дража од дана. Јер дању кад би погледао на једну страну пустиње, ништа није видео до песка, а кад би погледао на другу страну преко Јордана, видео је саблазни. Видео је проклети град Јерихон, па дворе бившег цара Ирода Детоубице,

грешну земљу, а откривала му звездано небо, тог величанственог сведока величанства Божјега. Духом својим Бог га је посећивао, и учио и тешио и храбрио. По црквеној традицији и сам га је Исус посећивао у једној пећини и с њим водио ду-

Ако се човек одазове на призив Божанске красоте, он постаје учесник у благословеном животу Свете Тројице. Ако се противи, и не приклони, он ствара пакао не – заједничарења, проклетство ружноће супротне природе, које не спасава, већ пре разара човека и творевину. Исто тако, не смемо заборавити да поред истинске красоте која призива и спасава, постоји и друга, супротна красота, која раздражује и уништава, зато што није пројава доброту већ само спољашњи сјај красоте, која служи као мамац. Она заслепљује човека, и заробљава, води га до коначне подјармљености и пропасти, обећавајући беструдно, магично спасење. Кроз ову борбу и кушњу одабира одређене красоте, историја људског рода, човечанства целог, одвија се: која ће нас красота привући снажније? Којој ћемо се приклонити?

архимандрит Василије Гондикакис

па виле богатих фарисеја, цариника и свих грешника.

Раскошна сваким обиљем долина Јорданска простирала се пред очима човека који ни суха хлеба није имао него се хранио скакавцима и дивљим медом. А сва та природна раскош пре-сићавала је телесине људске и распаљивала за све могуће пороке и неваљалства, због којих је Содом, онамо преко Мртвог мора, сажежен био огњем гњева Божјег. И Јован је окретао свој поглед ка пустињи, где није било човека ни греха. И у свом огорчењу рикао је као лав пустињски, вапијући к Богу да истреби грех и грешнике са земље. А ноћ му је била драга, јер је својим црним плаштом скривала од његовог погледа

ге разговоре.

По својем спољашњем изгледу Јован је био сличан светом пророку Илији. Био је крупан и стасит, са главом уздигнутом, обраслом у црну густу косу и браду, испосничког лица и пламена погледа. Ходио је бос и гологлав. (Друга цар. 1, 8). Одевао се у грубу хаљину од неуглађене камиље длаке, и био је опасан, као и Илија, кожним појасом (Матеј, 3, 4). Чинио је страشان утисак и на зверове и на људе; бојали су га се и једни и други. Но у срцу свом он је носио благог Исуса, свога рођака и господара.

Такав је био Јован Претеча, који за живота не учини ниједно чудо, али сам собом беше велико чудо света (Јован 10, 41).